

„Co se týče skupiny Alexe Roga...“ Konečně se Granby dostává k části pojednávající o naší skupině. Pohodlně se opírám o židli a pozorně poslouchám. Vychutnávám si každé slovo. Není divu, jako ředitel, který má na starosti diverzifikovanou skupinu, jsem to sám napsal. No, úplně všechno ne. Granby doplnil do zprávy pár superlativů. Jako generální ředitel to zřejmě považuje za svoje výsadní právo.

Když slyším jeho hluboký hlas, mám pocit, jako bych naslouchal symfonii. A pak že z čísel nelze skládat hudbu! Teď jeho baryton dosahuje crescendo: „Suma sumárum, diverzifikovaná skupina končí tento rok s provozním ziskem 1,3 milionu dolarů!“

Granby pokračuje dál, teď už ho ale skoro neposlouchám. Není to špatné, říkám si. Zvlášť když vezmu v úvahu, že ještě před rokem byla skupina v hluboké ztrátě. A to platilo pro všechny tři podniky, z kterých je složena. Granby skončil. Teď přijdou na řadu ředitelé externích společností, kteří budou chtít dokázat, že tu také k něčemu jsou. Naše správní rada se totiž skládá ze tří skupin manažerů. První tvoříme my – vrcholoví manažeři společnosti. Máme na starosti veškerou práci před schůzí správní rady. Pak v ní jsou externisté - ti tu bývají víceméně pro ozdobu. Řídí jiné společnosti a svou práci dělají jinde. A nakonec v ní sedí profesionální žraloci světa financí, kteří „zastupují“ akcionáře. Ti nedělají vůbec nic.

„Dobrá práce,“ chválí důstojným hlasem bývalý ředitel jedné ropné společnosti. „Podánilo se vám vrátit UniCo do hry přesně ve chvíli, kdy se trh začíná vzpamatovávat.“

„Dobrá práce“, souhlasím v duchu s výrokiem exředitele, který vlastní výsledky raději nezmiňuje. Nyní přichází na řadu žraloci. Který z nich začne šťourat do Granbyho zprávy a požadovat, jak to mají ve zvyku, lepší výsledky?

„Myslím, že rozpočet na příští rok není dostatečně agresivní,“ zahajuje útok první žralok.

„Ano,“ doplňuje ho další. „Předpokládané výsledky jsou založeny na očekávaném oživení trhu. V plánu není nic, co by dokazovalo, že pracovníci UniCo jsou rozhodnuti víc zabrat.“

Přesně to se dalo očekávat. Tihle lidé, kteří přehazují peníze z jedné hromady na druhou, nejsou nic jiného než soudobí otrokáři. Ať se snažíte sebevíc, vždycky vám budou práskat nad hlavou bičem. Granby se ani nenamáhá odpovědět. Teď ale pozor! Slovo si bere James Doughty.

„Měli bychom mít stále na paměti, že výsledky nejsou zdaleka takové, na jaké jsme byli zvyklí před několika lety. Myslím, že byste měli vynaložit mnohem větší úsilí.“ Pak se obrátí ke Granbymu. „Před sedmi lety, když jsi nastupoval na místo generálního ředitele, se akcie naší společnosti prodávaly za 60 dolarů 20 centů. Nyní se pohybují kolem 32 dolarů.“

Pořád lépe než 20 dolarů, kolik stály před dvěma lety, pomyslel jsem si.

„Navíc,“ pokračuje Doughty. „Společnost má na kontě tolik špatných investic, že se drasticky vyčerpaly základní prostředky. Hodnocení úvěrové spolehlivosti společnosti kleslo ve dvou kategoriích. To nemůžeme připustit! Plán na příští rok musí reflektovat závazek vedení vrátit UniCo tam, kde dřív bývala!“

To je nejdelší řeč, kterou jsem kdy od Doughtyho slyšel. Musí být asi hodně našťvaný. Samozřejmě má pravdu. To bychom ale museli ignorovat situaci, v které se nachází současná ekonomika. Nikdy předtím nebyla konkurence tak tvrdá a trh tak neúprosný. Sám moc dobře vím, jak obtížný úkol měl Granby před sebou. Proto si myslím, že odvedl vynikající práci. Ano, společnost, kterou převzal, vypadala na první pohled jako zlatý důl, do kterého se vyplatí investovat. Ale přestávala být efektivní a vykazovala stále větší ztráty. A Granby ji dokázal zase vrátit do zisku.

Trumann zvednutou rukou utišil nastalou vřavu. To vypadá vážně. Jestliže Trumann podpoří Doughtyho, bude to dostatečně velká síla na to, aby prosadili všechno, co budou chtít.

Kolem stolu panuje napjaté ticho. Trumann svým zrakem pomalu přechází z jednoho manažera společnosti na druhého. Slova, která pronáší, důsledně odděluje jedno od druhého: „Jestliže toto je to nejlepší, co vedení UniCo dokáže vymyslet, obávám se, že po Granbyho nástupci se budeme muset poohlédnout někde jinde.“

Páni, to je bomba! Granby odchází příští rok do důchodu a dosud nikdo ani na vteřinu nezapochyboval o tom, že jeho nástupcem se stane někdo z dvojice Bill Peach a Hilton Smyth. To jsou naši ředitelé, kteří mají na starosti největší skupiny. Osobně bych byl radši, kdyby tento souboj vyhrál Peach. Hilton je úskočný had, nic víc. Tohle ale zcela mění situaci!

„Museli jste přece uvažovat i o radikálnějším přístupu,“ obrací se Trumann na Granbyho.

„Samozřejmě,“ odpovídá Granby a pohledem vybidne Billa.

„Máme určitý plán,“ začíná Bill, „který, jak zdůrazňuji, ještě není zcela dopsán. Myslíme si, že bychom mohli restrukturalizovat naši společnost tak, aby se celkové náklady snížily o dalších 7%. Je tu ale spousta detailů, které ještě musíme doladit, než budeme moci plán předložit. Není to nic jednoduchého.“

To snad ne! Myslel jsem, že tohle už máme za sebou. Pokaždé, když se objeví tlak na zvyšování zisku, všichni instinktivně sáhnou po snížení nákladů. Což přeloženo zní, že se bude propouštět. To je

absurdní! Takhle jsme už seškrtali tisíce míst. Neodřezávali jsme ale jen tuk. Řezali jsme přímo do živého – do masa a krve! Jako ředitel závodu a potom hlavně jako vedoucí divize jsem musel neustále s Billem bojovat, abych před ním ochránil svoje pracovníky. Udělali bychom lépe, kdybychom veškeré úsilí, které nás tyto nikdy nekončící reorganizace stojí, věnovali získání většího místa na trhu.

Pomoc přichází z nečekaného místa. „To nestačí,“ odporuje Doughty.

Trumann okamžitě navazuje: „To není uspokojivá odpověď. Wall Street takovými snahami už neoslňuje. Poslední statistiky říkají, že více než polovina společností, které propustí své zaměstnance, nevykáže větší zisk.“

Nejen já, všichni jsou zmateni. Je jasné, že vedení správní rady má něco za lubem. Všechny tyto projevy evidentně směřují k jednomu cíli. Ale k jakému?

„Musíme víc svoje úsilí koncentrovat. Musíme se soustředit na naše hlavní odvětví,“ pronáší rozhodným hlasem Hilton Smyth.

Vsadte se, že Hilton vždy přijde s nějakou prázdnou, nic neříkající frází. Co mu brání, aby se soustředil na hlavní odvětví? Vždyť je to hlavní obsah jeho práce, nic jiného.

Trumann položí stejnou otázku: „Co potřebujete pro to, abyste mohl lépe rozvíjet hlavní odvětví?“

„Mnohem větší investice,“ odpovídá Hilton a s Granbyho svolením přechází k zpětnému projektoru, aby nám promítnul svá schémata. Nic nového. Těmito materiály nás bombarduje už několik měsíců. Větší investice do špičkových technologií, více peněz do výzkumu a vývoje, je nutné koupit několik dalších společností, abychom „zkompletovali náš sortiment“... a tak dále a tak dále. Odkud k čertu bere tu jistotu, že zrovna tohle nám pomůže? Vždyť přesně tímto přístupem jsme během posledních pár let pohřbili víc než miliardu dolarů! „To je ten správný směr!“ zakončuje jeho vystoupení Doughty.

„Přesně tak,“ podporuje ho Trumann. „Neměli bychom ale zapomenout, co Hilton řekl na začátku. Musíme se soustředit na hlavní odvětví.“

Hilton Smyth, ten slizoun! Je zřejmé, že se spolu předem domluvili. Tohle je jen divadlo pro veřejnost. Co to ale bude konkrétně znamenat? Kde vezmou tolik peněz, aby mohli všechny tyto iluze financovat?